

Dr. Valdis Šteins

Tautvaldības mācība

Jaunās Latvijas valsts pamati

2.sadaļa. Valsts

AKSIOMA: LATVIJAI JĀBŪT PAŠNOTEIKTAI, PATSTĀVĪGAI, PAŠPIETIEKAMAI UN PAŠNODROŠINĀTAI LATVIEŠU BRĪVVALSTIJ, KURĀ AUGSTĀKAJAM VARAS NESĒJAM IR JĀBŪT TAUTAI

Šobrīd sabiedrībā dominē lozungs: „Mēs mīlam šo Zemi, bet nemīlam šo Valsti!” Mēs daudz dzirdam un runājam par Valsti, absolutizējam tās jēgu, nenovērtējam un pārvērtējam tās nozīmi. Esmu nedefinējis šodienas sabiedrisko iekārtu jeb sociāli-ekonomisko formāciju kā Valstismu (skat. sadaļu **Valstisms**). Valstisms apzīmē arī pārvaldes formu, kas ir gan kā īpašības vārds, gan lietvārds, gan jau kā jaunā reliģija – ticība valstij kā labam valdniekam, kurš visu izdarīs pašu vietā, kurš „paglaudīs” un aizstāvēs, atliek tikai paļauties uz Valsti. Pilnīgākā Valsts fetišizācija. Bet šobrīd jau parādījušās pat tādas valstu formas kā „stacionārā bandīta valsts”, „viesbandītu valsts” un to abu hibrīdās formas, kuras izvērš hibrīdo karu pret savu tautu. Aizvien vairāk dzirdam runājam par „Mafijas valstīm” - Astonkājiem Austrumeiropā un Rietumeiropā - visas Pasaules mērogā. Mēs no vēstures labi zinām kā valstisms viegli, un nemanāmi, pārplūst nacionālsociālismā, na-cismā, fašismā, komunismā, kā ar valstisma instrumentiem tautām tiek atņemta pašnoteikšanās un cik viegli tās nonāk totalitārisma gūstā - verdzībā.

Man nav tāda pašmērķa caurskatīt visas valstu definīcijas un funkcijas, bet paskatīsimies uz tām no Tautvaldības pozīcijām. Mūsu uzdevums ir saprast valsts būtību - valsts un tautas savstarpējās attiecības, jo tieši tajās balstās daudzas valstu definīcijas vai arī otrādi – pilnīgi ignorē šīs attiecības, speciāli tās noklusē. Mūsu uzdevums ir atklāt tos psiho-trikus un fikcijas, kādas tiek vērtas ap šo it kā vienkāršo, bet īstenībā sarežģīto un ietilpīgo jēdzienu - VALSTS.

Ap *valsts* jēdzienu ir radīts tāds speciāli izplūdis oreols, tāda it kā neliela migla, kas piesegtu mēnesi, lai mēs neredzētu tā kontūras. Daudzi raksta par valsti, bet tādu īstu definīciju par valsti jūs īstenībā neatradīsiet. Un tas nav nejauši, tam ir savi iemesli. Rodas jautājums: „Tad kāpēc šodien nav skaidrības ar valsts jēdzienu?” Domāju, ka ideoloģisko manipulāciju mērķim, jo aiz valsts izkārtnes slēpjas valsts aparāts, bet to savukārt darbina kāds noteikts Valdonis. Tieši tāpat, padomju laikā, bija sajaukti jēdzieni valsts un komunistiskā partija. Runāja par partiju – domāja par valsti, runāja par valsti - domāja par partiju. Šodienas Latvijā un citās post-sociālistiskās valstīs notiek tieši tas pats, tikai vienas partijas vietā izaugušas vairākas, kuras veido koalīciju jeb virs-partiju. Valsts izmanto Valsti kā tādu vairogu, aiz kura paši ērti paslēpušies. Padomju laiku birokrātiju nomainījusi neo-komunistu jeb lumpen-birokrātija. Tieši tāpat, viņi miksē **valsts intereses** ar **nacionālām un savām**

interesēm. Jēdzienu „nacionālās intereses” viņi izmanto ļoti glumi – ar šo latīņu svešvārdu *natio* it kā aptver gan valsti, gan tautu, lai gan faktiski tās ir valsts intereses. Bet - tā kā valsts ir tikai forma un formai nevar būt intereses, tad aiz visa tā slēpjas valsts aparāta intereses (bet aiz tām - Valdoņa), un tautas intereses tiek atstātas aiz borta. Kādas ir valsts aparāta intereses dēmonkrātijā, to mēs visi ne vien zinām, bet izjūtam ikdienas dzīvē. Tas viss ir it kā tikai lingvistiska manipulācija, bet ar briesmīgām sekām tautai, jo aiz manipulācijas ar vārdiem slēpjas patiesais labuma guvējs - Valdonis. Jēdzienu *Valdonis* apskatīsim Varas sadaļā, tam ir ļoti sarežģīta iekšējā struktūra.

Protams, ir arī jāsaprot valsts jēdziena izpratnes maiņa gadu simtos un arī tā satura maiņa, mainoties vēsturiskajiem apstākļiem, kurus maina, protams, paši cilvēki no vienas puses un Pasaules pārvaldnieki no otras puses. Manis aprakstītās Senlatvijas valstis („Senlatvija šodienā”, Zintnieks Nr. 421), protams, bija pavisam citādi organizētas kā mūsdienu represīvās modernās demokrātiskās valstis.

Valsts pastāvēšanas mērķi mainās no tā, kas ir pie varas valstī, kāda ir sabiedriskā iekārta. Piemēram, senlatviešu valstīm bija tikai aizsardzības funkcija, bet Maskavijas un Rossijas cāriem - ekspansionistiskā, savas impērijas paplašināšanas, iekarošanas funkcija. Ruskiņu vēsturnieki-servilanti to sauc par nevainīgu zemju savākšanu (*собирание земель*). Šodienas Rossijas teritorijā ekādreiz esošās valstis un pavalstis nebija Tautu radītas valstis, bet iekarotāju radītas teritoriālas vienības. Dažās vietās iedzīvotāju substrātu veidoja kāda Tauta, bet pārsvarā tie bija iekarotāju jaunveidoti teritoriāli sociumi. Hristiešiem-krustnešiem valsts bija ierocis jūdeohristietības „Jaunās valstības” (pilnā nosaukumā „Jaunās Israēlas Valstības”) zemju paplašināšanai. Asiņainie krusta kari pret baltu tautām (t.sk. senlatviešiem) pie Baltijas jūras un visā Austrumeiropā bija vērsti uz hristīgās baznīcas valsts paplašināšanu un tautu garīgo un fizisko paverdzināšanu. *Neaizmirstiet, ka hristiešu kristībā jūs kļūstat par hristīgās baznīcas vergu un īpašumu, par to bērnam un klātesošiem paziņo mācītājs.* Monarhiju - dinastiju laika valstis pēc būtības ir jāsauc – „tā saucamās valstis”, jo tās nebija valstis mūsdienu izpratnē, bet gan kādas dinastijas-grupēja, iekarošanas rezultātā, organizēta un pārvaldīta teritorija, kuru ļoti viegli varēja mantot, dabūt pūrā izdevīgi apprecoties, kārtīs nospēlēt, utt. Parasti visi iedzīvotāji, ieskaitot kņazus, muižniekus, grāfus un tml. personas piederēja galvenajam valdonim – caram, ķeizaram, karalim, firstam, pāvestam. Jā, vēstures gaitā tie saucamiem paš-definētie aristokrāti ieguva sev lielāku vai mazāku brīvību, un skribenti sarakstīja un sazīmēja viņiem ģeneoloģijas kokus, kā hipodroma zirgiem. Aristokrātu izcelsme visiem bija caurmērā vienkārša un līdzīga, tie bija ar kaut ko karalim izcēlušies karavīri, vai sulaiņi. Tas varēja būt varonīgs miesassargs, vai izpalīdzīgs spoža tualetes krēsla pienesējs ("*Groom of the King's Close Stool*").

Valsts definīcija. Pirmā tuvinājumā, kā tas ir pieņemts zinātnē, varam teikt – **sabiedrības organizācijas forma**, dažkārt saka – tiesiskās organizācijas forma. Bet valsts var būt arī varmācīgi organizēta, un tādejādi to saukt par *sabiedrības* formu nebūtu korekti, jo tad tā ir kāda grupējuma uzurpācijas forma. Valsts var būt

organizēts arī kā korporatīvs uzņēmums tirdzniecības veikšanai (korporatīva kompradoru valsts, kāda sākotnēji bija Kijevas Rusa). Svarīgs moments ir arī manipulācija ar pieminēto jēdzienu **sabiedrība**, viss tiek pasniegts it kā no sabiedrības iznākošs, kā sabiedrības lēmums, kad pamatā visas vardarbīgās valstis ir veidojis kāds grupējums valstī (baltvācieši Kurzemes guberņā) vai aiz tās stāvošs Valdonis citā valstī (piemēram, Vācijas valsts dibina Apvienoto Baltijas hercogisti 1918.g.). Protams, varam demagoģiski pateikt, ka šis grupējums ir arī sabiedrības daļa, bet tā arī ir manipulācija. Domāju, ka nav pieņemams formulējums – valsts kā *sabiedrības organizācijas forma*, jo tas ir pārāk virspusējs un aiz *sabiedrības* paslēpj organizētājs. Piemēram, Napoleons sākotnēji iekarotajās zemēs vienu pēc otras dibināja valstis un ieguva sev labu aizmuguri, bet Austrumeiropas zemēs viņš to nedarīja, un vēlāk arī šīs paša radītās valstis anektēja, kā rezultātā gan karu, gan impēriju zaudēja. Vācija Pirmā pasaules kara laikā okupētajā zemē, kuru viņi sauca par Oberost („Augšējie austrumi”), nodibināja Lietuvas karalisti un Apvienoto Baltijas hercogisti (*aptvēra Latviju un Igauniju, to likvidēja tikai 1918.gada 28.novembrī, t.i., 10 dienas pēc Latvijas Republikas otrreizējās proklamēšanas, jo Latviešu Pagaidu Nacionālā Padome Latviju par neatkarīgu valsti pasludināja jau 1918.g. 30.janvārī*). PSRS varmācīgi iekļautās tautas cerēja uz Hitleru. Piemēram, baltkrievi-litvini sādžās ar „maizi un sāli” sagaidīja vērmahta kareivjus, bet ko viņi izdarīja... mēs zinām. Rossija, restaurējot savu impēriju, sākotnēji Ičkērijai – Čečēnijai neatkarību nedeva, bet Abhāzijai un Dienvidosetijai iedeva, lai arī „leļļu neatkarību”, bet tomēr zināmu patstāvību. Toties attiecībā pret Krimu, Rossija tieši otrādi – ar privātās karadraudzes palīdzību to iekaroja un momentā anektēja, lai gan krimci, krimas tatāri, krimčaki cerēja uz neatkarību. Tas, ka šo valstu pašnoteiktība ir tikpat liela kā lellei rotaļistabā, tas ir cits jautājums, bet skan jau vareni – sava Valsts. Ģeopolitoloģijā šādas valstis bieži vien tāpēc arī sauc par „leļļu valstīm” („*puppet state*”).

Skatoties no tautvaldības mācības pozīcijām, valsti tādad varam definēt kā **tautas pašorganizācijas formu**, kura nepieciešama sevis aizsargāšanai pret ārējiem ienaidniekiem. Lai tautai būtu labklājība, izglītība un cilvēkiem iekšējā drošība, valsts jau nav vajadzīga, jo to visu nodrošina tautas pašpārvalde (skat. nākamās sadaļas).

Valsts sastāvdaļas. Pievērsīsimies vispārpieņemtiem **Valsts konstitutīviem elementiem** jeb latviski – sastāvdaļām, kuras veido valsti, un kā ar tām manipulē. Parasti jēdzienu par valsti vairums valststiesībnieku apiet, bet uzreiz sāk ar šiem valsts konstitutīviem un līdzvērtīgiem pamatelementiem: **1) noteikta teritorija, 2) iedzīvotāji, 3) vara.** Pēdējo gan, kā nu kurš valststiesībnieks, dēvē par Publisko vai Valsts varu, bet starpība ir liela (skat. nākamo sadaļu „Vara”). Divi no šiem pamatelementiem – **teritorija** un **iedzīvotāji** ir materiālas dabas, bet **vara** ir formālas dabas, kas nozīmē, kā tā nav fiziski redzama, bet ir jūtama „uz savas ādas”. Paskatīsimies tuvāk uz šie trim elementiem.

Noteikta teritorija - ne teritorija vispār, bet teritorija ar robežām. Katrai valstij ir robežas, par kurām tā „stāv un krīt” vārda vistiešākā nozīmē. Atkarībā no

kaimiņvalsts agresivitātes pakāpes vai draudzības un uzticības pakāpes, starp valstīm tiek uzcelts attiecīgi augsts vai zems „mūris”. Augstākās konfederācijas valstīm ir iekšējās robežas un vienota ārējā robeža, impērijas pavalstīm iekšējā robeža ir ļoti nosacīta, jo valda imperatora pārvalde, kuras varaslaukā visi ir tikai pavalstnieki (skat. sadaļā „Vara”). Vai valsts var pastāvēt bez teritorijas vispār? Loģiska atbilde - nē! Bet dzīvē tā tomēr nav, jo valsts kā informatīvi tiesisks un pat fiskāls lauks var pastāvēt, pat ja tā ir it kā teritoriāli *de-facto* izbeigusies. Tā var turpināt pastāvēt kā pārvaldības lauks iepriekšējās valsts robežās. Labs piemērs ir Svētās Romas impērija, vai Bizantijas impērija, kuras publiskā un fiskālā vara caur viņu baznīcām un klosteriem darbojās Latvijā un citur Eiropā, vai cits piemērs - Austroungārijas impērija, kura formāli neeksistē, bet imperatora ģimene vēl aizvien darbojas politiskajā impērijas laukā kā priekšdienās (pats esmu vairākkārt apspriedis šo jautājumu ar imperatora ģimeni). PSRS vairs neeksistē, bet darbojas daudzas augsti organizētas un pat politiski pārstāvētas Piektais kolonas struktūras, politbrigādes un sabiedriskās organizācijas, PSRS izveidotā Kriminālā vara, paralēlā likumdošana, specdienestu vara, sazarotās ekonomiskās varas struktūra (Rossijai *de-facto* piederošās bankas un banksteru vara, lielie stratēģiskie uzņēmumi, enerģētiskie uzņēmumi, utt.). Šīs PSRS (un Rossija ir tās juridiskā mantiniece) valsts varas struktūras ir dzīvākas pār dzīvākām, tieši tāpat kā saglabājies Apvienotās Karalistes (Lielbritānijas) varas lauks tās Sadraudzībā (bijušo koloniju tīklā), Francijas Republikas – tai kādreiz piederējušo un tai tagad esošo koloniju tīklā (kuras viņi viltīgi nosaukuši par aizjūras departamentiem) vai Nīderlandes un Dānijas karalistes aizjūras zemēs, kuras ir it kā tik progresīvas valstis, bet tomēr nedod neatkarību savām kolonijām. Dāņiem tā patīk mūs pamācīt, bet neatkarību savām kolonijām nedod. Un pavaicāji amerikāņiem – kāpēc viņi nedod neatkarību Aļaskai, Havaju salām, Puertoriko, Ņūmeksikai, Teksasai, Virdžīnijai, ja reiz ir tik demokrātiska valsts?

Otrs pamatelements - **iedzīvotāji**. Visi valststiesībnieki operē ar jēdzienu „iedzīvotāji”. Jā, ir Pasaulē valstis, kuras ir mākslīgi izveidotas un to pamatā nav *valststautas*, bet ir dažādas izcelsmes *iedzīvotāji*. Dabiska valsts ir tā, kuras pamatā ir ģenētiski viendabīga tauta – valststauta, kura ir izveidojusi savu valsti. Juristi un citi Latvijas konstitūcijas kompilatori, rakstot Satversmi, ir ieviesuši visaptverošu kompromisa jēdzienu visiem toreizējās Latvijas iedzīvotājiem – latviešiem, cittautiešiem un sveštautiešiem, t.sk. arī visiem bēgļiem un ciemiņiem, kuri atradās Latvijā – nosaucot to par **Latvijas tautu**. V.Liniņš savos pētījumos ir pierādījis, ka šo terminu un jēdzienu Latvijā ieviesis K.Ulmanis. No ģeopolitoloģijas, tautvaldības mācības, ģeogrāfijas, vēstures, etnoloģijas viedokļa – tas ir Nonsenss! Nav tādas Latvijas tautas, ir tikai Latvijas iedzīvotāji. *Lūdzam tikai nejaukt tautu un tautību, tauta ir lietvārds, bet tautība ir īpašības vārds. Padomju laikos termins народность – tautība, bija pārvērsts par lietvārdu – ar to apzīmējot mazu tautu, piemēram, līvi oficiāli skaitījās mazākā народность PSRS, liela tauta bija народ. Piemēram, poļu un ukraiņu tautības cilvēki cīnās par tautvaldību Ukrainā, pret oligarhu brigādēm. Šajā nozīmē народность saglabājas, bet poļi un ukraiņi nebūt nav mazas jeb maztautas Eiropā. Cits piemērs – russkij (имя прилагательное), tas ir īpašības vārds*

– *tāds, kurš runā po russki, tā tad - russkiju valodā, bet tas neizsaka no kādas tautas viņš cēlies – viņš var būt mokša, erzja, muroma, komi, hants, manss, burjats, jakuts, šelkups, samodivs, ņivhs utt. (имя существительное).*

Valststiesībnieku valsts pamatelementu definīcijā ir vēl viens kāzuss – definētie iedzīvotāji ir **tikai kaut kāda pakļauta sastāvdaļa** no visiem trijiem elementiem, jo iedzīvotājiem ir tāda kā valsti apkalpojoša funkcija. To, pēc viņu pašu definīcijas, nosaka atsevišķi stāvošā valsts vara, kura komandē šos iedzīvotājus.

Trešais pamatelements ir **vara**, bet to, kas ir Vara, tās paveidus, skatīsim nākošā sadaļā „Vara”. Vara ir atdalīta no iedzīvotājiem kā atsevišķs elements – patstāvīgs subjekts, nevis no tiem izrietošs kā tas ir tautvaldībā.

Par politisko nāciju. Jau pirmajā sadaļā par Tautismu esam apskatījuši jautājumu par politisko nāciju jeb politisko tautu, tāpēc tikai īsumā - nav tādas politiskās tautas vai politiskas nācijas, ir vienas vai otras valsts pilsoņi, kas ir politiski-tiesisks jēdziens. **Iedzīvotāju kopumu vai Pilsoņu kopumu saukt par politisko nāciju ir psiho-triks un lingvistiska manipulācija ar mērķi noliet zemi ar napalmu, lai tautas asni nevar augt.** Tauta ir dzīvs organisms, turpretim pilsoņu institūcija ir formāla tiesiska konstrukcija, bet iedzīvotāji vispār ir nejauši pasažieri tramvajā (dažs mājās brauc, cits ciemos, cits ar biļeti, bet cits „pa zaķi” laiž).

Demokrātiska valsts – Demokrātija

Dēmos grieķu valodā nozīmē iedzīvotāji, *kratos* – spēks, vara. Demokrātija ir viens no manipulētākajiem jēdzieniem politikā. Ja mēs sakām - demokrātiska valsts, tad tā nozīmē - **iedzīvotāju vairākuma (vairatas) varas valsts**. Jēdzienu demokrātija izmanto gan kā īpašības vārdu – **demokrātisks**, gan kā lietvārdu – **demokrātija** (gan kā ideoloģija, gan kā valsts forma, kuru mēs skatām šajā sadaļā). Piemēram, demokrātisks lēmums - tas nozīmē ar vairākuma balsīm pieņemts lēmums, neskatoties uz mazākuma domām vai interesēm. Bet Demokrātija - tā ir arī valsts forma, kurā pie varas ir it kā iedzīvotāji. Bet tā ir fikcija, jo būtībā ar lozungu „iedzīvotāju vara” varturi vienkārši manipulē. Starp iedzīvotājiem un tautu nekādi nevaram likt vienādības zīmi - ja tauta ir kaut kas etnoloģiski viendabīgs, tad iedzīvotāji ir etnoloģisks konglomerāts. Kā tālāk skatīsim, tad **atšķirība starp iedzīvotāju valsti, pilsoņu valsti un tautas valsti ir milzīga**. Labs piemērs sākotnēji demokrātiskai valstij bija „4.maija” Demokrātija. Saeimai pieņemot pilsonības likumu, Latvija kļuva par Republiku – pilsonisku valsti (tiesiskā nozīmē).

Daudzi valststiesībnieki iegrimst siloģismā: valsts ir tauta – tauta ir valsts, un tas jau ir kā saldais ēdiens demokrātiem un dēmonkrātiem (dēmonkrātus un dēmonkrātiju skatīsim atsevišķi). **Pirmais apslēptais moments** ir, ka tauta (gr. *ethnos*) tiek aizstāts ar iedzīvotājiem – demosu (gr. *dēmos*). Viltīgi un efektīvi. Visi uzurpatoriski runā tautas vārdā, bet faktiski runā relatīvā iedzīvotāju vairākuma jeb vairatas vārdā. Tā ir manipulācija ar svešvārdu „demokrātiska” valsts. Tā, it kā, virspusēji skatoties, ir tautas valsts, bet faktiski tā ir **iedzīvotāju valsts**, turklāt vairatas diktatūras valsts, jo

demokrātija ir iedzīvotāju vairākuma diktatūra (absolūtā, kvalificētā, vienkāršā, vajadzīgā vairākuma – kādu politisko kārti vajag, tādu izvelk). **Otrais apslēptais moments** šajā demokrātu valsts izpratnē ir tas, ka viņi samiksē kopā valsti un tautu, kaut gan tur kā pīrāga iekšpusē ir iecepts mūsdienu demokrātijas un dēmonkrātijas duālistiskais uzskats un prakse: **aiz valsts slēpjas valsts vara** (tās nesēji varturilikumdevēji un varneši-izpildvara), bet otra puse faktiski ir tauta. Šobrīd tāpēc arīdžan tiek veidotas dažādas publiskās partnerības ar valsti, lasi - valsts aparātu. **Tauta tiek nostādīta kā partneris valsts aparātam** (skat. tālāk sadaļā „Vara” - par partnerību PPP). Valsts aparāts saka – „apspriedīsim ar sociāliem partneriem”. Valsts pastāvēšanas mērķis valsts aparātam ir viens: valdīt pār tautu - gan fiskāli, gan ar parādu verdzību (bankām un ar dažādiem maksājumiem, no kuriem neviens neatbilst to faktiskām izmaksām), gan morāli pazemojot, gan iedzenot tautu izmisumā un bezcerībā, bet tautai valsts ir vajadzīga savai drošībai un aizsardzībai, nevis kļūt par valsts aparāta upuri.

Republikāniska valsts - Republika (*Res Publicos*) jeb Publikas valsts

Mēs dzīvojam republikā, mūsu valsts saucas Latvijas Republika, bet ko nozīmē vārds un jēdziens *REPUBLIKA* (*Res Publicos*)? Daudzas valstis Pasaulē sevi definē kā Tautas republikas. Ko tas nozīmē? Atbilde ir gauži vienkārša - tā ir kārtējā **lingvistiskā manipulācija**. Termins *publiskis* [lat. *publicum*] nāk no latīņu valodas un nozīmē – parastie ļaudis, tātad pretstatā patriciešiem – privilīģētajam bagāto slānim jeb kārtai, jeb grupējumam (kā 300 dzimtu varai senā Romā, 200 ģimeņu ASV, 300 komitejai mūsdienu Pasaulē). Terminu *publika* latviski iztulko dažādi – ļaudis, sabiedrība, skatītāji un apmeklētāji, dažkārt pat kā tauta, bet tad tikai tādā nozīmē kā hristiešiem – **laži** vai jūdaistiem – **goji** (angļu - *gentiles*). Nevis kā ģeogrāfisks – bioloģisks - sociāls organisms. Ļoti līdzīgs termins ir plebeji (lat. *plebeius*) – vienkāršā tauta, faktiski mūsdienu bomži – brīvi un beztiesiski, varētu teikt publikas zemākā kārtā. Kas attiecas uz patriciātu - tad tas ir privilīģētais bagātnieku slānis, jeb kā viņi paši sevi sauc – par „Eliti”, par „saldo krējumu”, pie patriciešiem sevi pieskaita arī „galma nerri” („Elites” nopirktie un manipulētie mākslinieki). Ja mēs uz t.s. „Eliti” paskatāmies ģenētiski un uz tās uzvedību – tad tā īstenībā ir Lumpen-Elite. Mūsdienu Latvijā ļaudis faktiski tad arīdžan iedalās: pašieceltos patriciešos un plebejos, jo atrāvums ir tik liels, ka visa publika (99,08%) ir pārvērsta par plebejiem. Bet saturs jēdzienā **Publika valsts - Republika** (ruskiju valodā skan pareizāk – *республика*, ar šo „s” burtu) ir ielikts pavisam cits - tā ir valsts, kurā valda pilsoņi – tā ir **kosmopolītiska pilsoniska valsts**. Atcerēsimies, ka „4.maija” Latvija bija iedzīvotāju valsts, bet līdz ar 1993.gadu tā kļuva par **pilsoņu valsti**, nodalot nost daļu no iedzīvotājiem (kolonistus un svešvalstu militāristus), kuri kļuva **ne-pilsoņi** jeb angļiski - *aliens* (citplanētieši). Tas, protams, ir kārtējais Nonsenss un pats jēdziens ne-pilsonis ir Nonsenss. Teorētiski PSRS bija republiku savienība - tātad pilsoņu valstu savienība. De facto PSRS bija impērija un tur pilsoņu nebija, bet bija impērijas pavalstnieki: kalpotāji (kalpi), pilsētu un lauku dzimtcilvēki, kā arī vergi vergu nometnēs. Bet teorētiski (pēc impērijas konstitūcijas) PSRS pastāvēja dubultpilsonība

–PSRS pilsonis un kādas Republikas (pilsoņu pseido-valsts) pilsonis. Sabrūkot PSRS, impērijas pilsonība automātiski pazuda, jo pazuda subjekts –PSRS, un automātiski, katrs PSRS iedzīvotājs ieguva „savas” republikas pilsonību. Šajā scenārijā izņēmums bija tās valstis, kuras bija nokļuvušas impērijas sastāvā varmācīgas okupācijas un aneksijas rezultātā. Šo valstu pilsoņi atguva savu valsti, bet okupācijas laikā ienākošie kolonisti un militāristi automātiski saglabāja savas dzimtās republikas pilsonību, t.i tās republikas – pilsoņu valsts pilsonība, no kuras viņš bija ieradies. Tādās pilsoņu valstīs kā Latvija, Igaunija, Lietuva, šie kolonisti un militāristi automātiski kļuva par ārvalstniekiem. Tā viņus arīdzan definēja Pilsoņu Kongress. Katrs ārvalstnieks, kurš bija nonācis Latvijā, vai Lietuvā, vai Igaunijā varēja viegli identificēties ar savu bijušo Republiku. No jauna radītām valstīm kā, piemēram, Kazahijai, Uzbekijai, tām, protams, bija jānosaka savi pilsonības iegūšanas kritēriji. Jāpiezīmē, ka PSRS sabruka tikai daļēji, jo faktiski izveidojās un nostiprinājās Rossijas Federācija kā jaunā impērija, kura sastāv no daudzām republikām un autonomiem apgabaliem – kvazi valstīm.

Republikas mērķis ir:

Pirmkārt - izveidot pilsonisku valsti ar pilsonisku sabiedrību. Tā ir valsts, kurā valda pilsoniskā vairata, aiz kuras stāv - Saimnieks/Oligarhs/Korporatokrātija/Demiurgs – īstenais valdonis. Bet ko nozīmē **pilsonis Republikā** atšķirībā no **tautieša Tautas valstī**? Pilsonis ir politiski-tiesiska formāla izkārtne, kura pilsonību apstiprina dokuments. Ja cilvēks pazaudē šo dokumentu, tad viņš arī var pazaudēt pilsonību un kļūt pat par vergu. Piemēru no reālās dzīves cik uziet – Rietumeiropā jūs aizbraucat strādāt, bet jums darba devējs atņem pasi un jūs kļūstat par reālu vergu (nesenais 2014.gada Apvienotās Karalistes piemērs, kurā atrada vergu nometni starp kuriem bija arī latvieši). Kamēr neesat izbēdzis no vergu nometnes un pierādījis zem kādas valsts varas jūs esat pilsonis, jūs paliekat vergs. Russkiju dzejnieks V. Majakovskis ir teicis: „Без бумажки ты букашка, а с бумажкой человек”. Tautas valsts apstākļos jūs vienmēr esat cilvēks un jums nekādu dokumentālu pierādījumu, ka esat cilvēks, nevajag.

Kas ir pilsonība? Ja ir valsts, tad esot pilsoņi! Kādas mulķības slavinājums! Fantastisks izgudrojums tautisma noliegšanai. Kosmopolītiskā pilsonība radās faktiski pavisam aiz citiem cēloņiem, kuras iesākums meklējams masonu un iluminātu organizētajā Francijas Lielajā revolūcijā. Neanalizēsim Francijas revolūcijas cēloņus, bet tikai atzīmēsim galvenos momentus: 1) valstī, līdzās pamattautai, bija saradies liels skaits dažādu tautību ieceļotāju (tirgotāji, augļotāji, bēgļi, utt.) – iedzīvotāju (izdzīvotāju, sadzīvotāju, nodzīvotāju) un tie gribēja tādas pašas tiesības, kādas bija vietējiem cilvēkiem, lai visus nolīdzinātu „zem vienas kārts”; 2) politiskās varas labad, lai ierobežotu „zilās jeb pelēkās aristokrātijas” (*black nobility*) varu, faktiski, lai to pārdalītu ar veikalniekiem (tirgotājiem), baņķieriem, augļotājiem un cita veida vidusšķiras pārstāvjiem, kuri jau bija ieguvuši nosaukumu – „buržua”. Līdz ar pilsonības ieviešanu, tautībai vairs nebija nozīmes, un tas arīdzan bija viņu mērķis toreiz un tas arī ir viņu mērķis šodien. Izgudroja pases un pasēs vairs nerakstīja

tautību, bet vēlāk jau **demonkrātijas valstīs** (skatīsim atsevišķi un kopā ar Pasaules Jauno Kārtību) pat izgudroja ID kartes ar identifikācijas verga numuru. **Pilsonis kļuva valsts piederīgais, ar vienādām tiesībām visiem pilsoņiem, turklāt katrs pilsonis kļuva pilsoņu kopmantas līdzīpašnieks un tautas kopmanta – kopīpašums** (t.sk. zeme), **kļuva par pilsoņu kopīpašumu**. Francijā, protams, valdīja monarhija un tā nebija nekāda tautas valsts, bet revolūcijas organizētāji un finansētāji jau arīdzan negribēja nekādu tautas valsti, bet gan pilsoņu valsti. Tas bija un ir klajš un agresīvs kosmopolītisms, jo neaizmirsīsim, ka tauta ir **dzīvs** ģeo-bio-sociāls organisms un katram migrantam-svešķermenim, kurš grib tajā adaptēties (kā kolonists, vienalga - spiests vai pēc brīvas gribas), ir nepieciešams garš adaptācijas periods, turklāt arī darba periods, jo viņš kļūst par kopmantas līdzīpašnieku. Protams, nevar pārdzimt par latvieti vai francūzi, bet var kļūt par latviskās dzīvesziņas nesēju, var iekļauties franču kultūras dzīvē. Jāsaka gan, daudzi nepiemērojas latviskai dzīves videi un nodarbojas tikai ar tās ruīnēšanu–noārdīšanu jeb svešas kultūras integrēšanu latviskajā kultūrā. Piemēra Latvijā –varu ir sagraibuši integratori un, protams, ka viņi darbojas kā latviešu tautas veseluma dezintegratori. Mēs redzam, ka Parīzē daudzi sāk staigāt parandžās un sāk būvēt mošejas, tieši tāpat kā krustneši un krustneses Latvijā – ceļ jaunus klosterus un jūdeo-hristiešu baznīcas, kā arī staigā apkārt savās hristiešu parandžās (piemēram, Baskājainās karmelītes Ikskilē). Neaizmirsīsim arī to, ka runāt latviski vēl nenozīmē domāt latviski, un tas attiecas arī uz daudziem latviešiem.

Otrkārt, Republikas mērķis - labklājības valsts kā Fikcija. Republikāņi izvirza dogmu, ka tikai Republikāniska (pilsoniska) valsts var būt labklājības valsts. Tas ir lozungš - FIKCIJA, kur labklājības sauklis un solījums kalpo kā tautai nerasniedzams sapnis, līdzīgi kā komunisti tautu baroja ar komunisma leiputrijas sapni. Bet reāls un realizēts pārticības sapnis ir niecīgai daļai ļautiņu, kuri starta kapitālu ieguva apzogot valsti (tautas kopīpašumu) – krimināli privatizējot tautas kopmantu un privatizējot valsts pasūtījumu (valsts celtniecības objekti, valsts iepirkumi utt.). Tagad bijušie „4.maija” Latvijas valsts un šodienas Trešās Latvijas Republikas, ex-vadītāji atzīst, ka viņu kļūda esot bijusi tā, ka sabiedrība ir polarizējusies ļoti bagātos, kuri ir ļoti neliela daļa un pauperismā (nabadzībā) grimstošos, kuri ir lielākā sabiedrības daļa. Tikai nezin kāpēc viņi paši (arī daži no „4.maija” demokrātiskās valsts vadoņiem) visi atrodas tajā pirmajā apcirknī – pie treknajiem. Demokrātu un dēmonkrātu sludinātā Labklājības valsts ir totālā Fikcija, turklāt neoliberalisma apstākļos tā labklājība ir labi ja kādiem 0, 02% (pēc maniem aprēķiniem) no visas valsts iedzīvotājiem (starp tautiešiem tie ir vispār tikai daži indivīdi). Bet starp tautu un „biezajiem” – bezdibenis. Tautai tā Labklājības valsts šajos neoliberalisma apstākļos ir Dullā Daukas variants. Lai zemē būtu labklājība jau nav vajadzīga valsts, kas ir tikai ārējās drošības garants, bet ir vajadzīga atbilstoša sabiedriskā iekārta. Mēs piedāvājam – TAUTISMA sabiedrisko iekārtu (skat. I. sadaļu par Tautismu - kā sabiedrisko iekārtu, Zintnieks, 2014, Nr.425-428).

Ja mēs sakām **Demokrātiska Republika**, tad tas pēc savas būtības nozīmē sajaukumu - iedzīvotāju un pilsoņu vairākuma varas valsts, bet katrā ziņā ne tautas varas valsts.

Partokrātijas valsts

Demokrātiska Republika izrādījās ļoti viltīgs radījums, jo aiz tā varēja viegli paslēpt Partokrātijas valsti. Latvijas Satversme neparedz šāda pūķa-briesmoņa eksistenci. Partiju sistēma – tā faktiski bija, un ir ļoti rafinēta un viltīga sistēma kā nonākt pie varas. Partiju, varas sagrābšanas ideja strauji izplatījās pēc t.s. 1905.gada revolūcijas, kad Rossijā sāka dibināties politiskas organizācijas, kuras sevi dēvēja par partijām. Latvijā pirms Satversmes vēlēšanām tās arī uzziedēja kā nātru krūms, viena par otru dzēlīgāka un apkarujošāka. Partiju vara ir pilnīgi nelegitīma vara, kura nav paredzēta Satversmē, turklāt pašu Satversmes sapulci nedrīkstēja vēlēties pēc partiju listēm. Demokrātiskā valstī – Demokrātijās, visiem iedzīvotājiem vajadzētu būt dotai iespējai piedalīties varas spēlītēs, savukārt republikāniskā valstī – Republikās, varas nesējiem vajadzētu būt konkrētās valsts pilsoņiem, bet kā tas ir Latvijā? Oficiāli Šobrīd Latvijā valda pilsoniska partokrātija, kaut gan reālā dzīvē mēs redzam kaut kādu mikslu starp Demokrātisku un Republikānisku valsti, jo dažviet iedzīvotājiem, bet dažviet tikai partokrātijas pilsoņiem ir tiesības kaut ko izlemt. Atzīmēsim to, ka tautas jeb etnokrātiskā valstī lemšanas tiesības ir tikai tautiešiem un tiem cittautiešiem un svešautiešiem, kuri ir **ieauguši** valststautas kultūras dzīvē. Tātad kļūt par politiski līdztiesīgu tautietiem var jebkurš cittautietis un svešautietis, kurš paaudzēm ir ieaudzis valststautas kultūrā un tādejādi kādreiz pat var būt nozīmēts arī par sūtni jebkura līmeņa tautas sapulcē. Tautas valstī nevar eksistēt jebkāda diskriminācija, tā ir pretrunā ar Tikumības kodeksu. Kaut kas līdzīgs ir ar ASV prezidentu, jebkurš atskrējējs vai iegātnis nevar kļūt uzreiz par prezidentu.

Korporatīvā un Kompradoru valsts

Demokrātiskas Republikas dekorācijas izrādījās ļoti labs slēpnis arī **Korporatīvai Kompradoru valstij**. Aiz demokrātijas un republikas karogiem faktiski slēpjas kosmopolītiskā ideoloģija, kurai ir jāpiesedz neolīberālisma uzvaras gājiens. Kosmopolītisms arī pats ir kā enerģijas avots korporatīvai valstij. Korporatīva valsts – tas nozīmē, ka valsts vara pieder **Korporatokrātijai** (zinātniski vispārpieņemts termins), kura auglīgi finansē demokrātiskās republikas partokrātus. **Korporatokrātiju veido dažādu lielu starpvalstu, virsvalstu uzņēmumu, virsvalstu banku karteļu saimnieki un pārvaldītāji**. To skaitā, protams, ietilpst arī banksteri un gangsteri, kuri veido visdažādākos sindikātus un karteļus. Korporatokrātiskā valstī valsts aparāts darbojas kā kompradori jeb latviski - veikalnieki (tirgotāji), tāpēc to sauc arī par Kompradoru valsti. Kompradoru darbošanās mērķis, kuram viņi tiek algoti, ir - labklājība un pārticība korporatokrātiem. Ar ko atšķiras Korporatīva valsts no Tautas valsts? Galvenā atšķirība ir funkcijās: ekonomiskā, sociālā un garīgā funkcijā. Valstij (valsts aparātam) it kā vajadzētu nodrošināt tautsaimniecības funkcionēšanu, sociālo un

garīgo-kultūras dzīvi. Tautas valstī tā to nodrošina, bet korporatīvā valstī iztrūkst šīs sociālās un garīgās dimensijas un tautsaimniecība pārvērsta par resursu tirgsaimniecību un tranzītsaimniecību jeb „caurskrejas saimniecību”. Korporatīvās valstīs pat skolās bērnus nevis izglīto dzīvei, bet gatavo starpvalstu darba tirgum. Šādās valstīs Ministru kabineti, it sevišķi Ārlietu ministrijas, pārvērstas par **Korporatokrātijas** lobiju, viņu preču noieta tirgus meklētājiem, tautas kopmantas iztirgotājiem, starpvalstu tikšanās pārvērstas par tovarišču (*товаришчу* jeb latviski - preču meklētāju) satikšanos.

Zinātnē ir ieviests jēdziens „**Bandītu valstis**”, kuras savukārt iedala „**Stacionārās jeb Vietsēžu Bandītu**” valstīs un „**Viesbandītu**” valstīs. Dotie jēdzieni nav manis atklāti vai izgudroti, tie eksistē jau labu laiku kā viena no valsts koncepcijām ar nosaukumu - „valsts kā stacionārais bandīts jeb klans”, saīsināti – „Bandas Valsts”. *Viens no pirmajiem ievērojamākiem šīs koncepcijas attīstītājiem ir amerikāņu ekonomists Mankurs Olsons*. Termins, protams, ir alegorisks, bet šādas valsts pārvaldnieku darbības metodoloģija, tehnoloģija un filozofiskā būtība ir tā pati, kas bandītu bandai jeb bandītu klanam (*klans* - tikai ne dzimtas izpratnē) vai gangsteru piramidālam grupējumam. Tā ir banda-klans, kurš ar visdažādākajām metodēm sagrābj varu pār kādu tautu, kura dzīvo kādā noteiktā teritorijā. (*Par termina „teritorija” izcelsmi: Terra- zeme un –Tora ir Tankakas pirmā daļa. Par Teri-Toriju jeb Toras zemi sauc jūdaistu un judeo-hristiešu pārvaldītu zemi.*) Politekonomiskās „bandas jeb klani” iedalās divos tipos: Stacionāros jeb Vietsēžos un Viesbandītos. Es nevaru piekrist amerikāņu un citiem ekonomistiem, ka šāda tipa valstis ir kaut kas jauns – postindustrializācijas laikmeta radītas. Piemēram, Kijevas Rus – sākotnēji tas bija radonītu, vēlāk rusu pārvaldīts kartelis, kurš pārauga valstiskā veidojumā par korporatīvu valsti. Kijevas Rus sākotnēji bija tipiska „Viesbandītu valsts”. PSRS arī bija „Viesbandītu valsts”, jo Trockis-Bronšteins ar savu grupu ieradās no Amerikas, Ul-jans (Lēņins/Lēna) no Šveices ar Vācijas korporatokrātu naudu. Ukraina savukārt bija „Vietsēžu bandītu valsts”, kurā „prezidentam”, kurš vadīja vienu no valstī esošajiem korporatīviem kriminālajiem grupējumiem, bija segvārds jeb kļīčka „Ham”. „Bandītu valstīs” arī pašvaldības *de-iure* un *de-facto* ir patvaldības un vietvaldības, un darbojas kā kolektīvais reketieris. To darbība ir noformēta ar attiecīgiem likumiem, tas ir – likumīga. „Bandītu Valsts ieņēmumu dienests un visa veida policijas un citas represīvās struktūras, šāda tipa valstīs, faktiski arī darbojas kā reketieri.

„**Bandas barotava**”. Bandas barošanās, lasi bagātības avots, ir iekarotās zemes resursi. Katrā zemē dzīvo kāda tauta un šie resursi pieder tautai kā kopīpašums. Kā tos atņemt? Ne jau kā senos laikos ar ieročiem rokās, zemes pārvēršot par teritorijām, bet ģeniāli vienkārši – likumīgi noformējot kriminālo privatizāciju, kuru tautā sauc par prihvātizāciju. Banda pienāk pie sliekšņa, kad teritorijas resursi ir izsmelti, visa tautas kopmanta ir prihvātizēta jeb krimināli privatizēta, tad tā sāk iekarot citas zemes, pievieno sev zemes, pārvēršot tās par teritorijām, no kurām tad var ņemt nodokli (Torā noteiktos 10% un citus), meslus - sauciet kā gribat, būtība nemainās. Bet, ja apkārt ir citas stipras bandas un tā nevar iekarot iekāroto, tad tās pašas valsts un tautas

vārdā **var aizņemties naudu** vai mantu, jo parādu atmaksa jau gulsies uz tautas pleciem, un to nāksies apmaksāt vēl nākamajām paaudzēm. Tā ir tautas Nākotnes paverdzināšana. Bet, kā saka, **mana cūka, bet ne mana druva**. Pienāk brīdis, un starpvalstu vai virsvalstu aizdevēji saka: „Basta, viss! vairāk nedosim – sāciet atdot!” Ko tad darīt? „Sava” tauta, paliek „sava” tauta, kurai var pieteikt karu ar nodokļiem – brīva fantāzija: zaļais un zilais nodoklis, pabeigtās, nepabeigtās, iesāktās, neiesāktās mājas nodoklis, pievienotās vai nepievienotās vērtības nodoklis - maksā ragā, ka neesi vērtību pievienojis. Izrādās, ka arī nomirstot esi pievienojis vērtību, jāmaksā zārka nodoklis. Un tā līdz bezgalībai, kā Venēcijā – slavenais Ēnas nodoklis. Bet ja tauta „pārlūzt” – izmirst vai pašdeportējas? Ko tad darīt? Vienmēr paliek vēl pēdējais variants – ievest vergus no citurienes. Runājot par tautu demokrātiski korporatīvā valstī – tā ir tikai pārvaldāmais, eksportējamais un importējamais cilvēkkapitāls, darbaspēks un darbaspēka resursi – potenciālie vergi darba tirgum. (Tuvāk par visu šo tēmu skatīt atsevišķu manu rakstu ar tādu pašu nosaukumu- „**Korporatīvā un Kompradoru valsts**”).

E-valsts, e-valdība, e-genocīds - doto tematu tuvāk skatīsim pie pārvaldības. Tā ir tā, ko angļi sauc *e-government*, pirmā redzējumā tai ir it kā daudzas šķietami pozitīvas īpašības, bet faktiski daudz vairāk ir negatīvu izpausmju - totālā elektroniskā izsekošana un uzskaitē, robotizācija– čipizācija un elektroniskā sodu sistēma utt., bet skatīsim tās pie pārvaldības.

Impērijas kā demokrātijas augstākās pakāpes – dēmonkrātijas izpausme

Skatot šo sadaļu par valsti, mums katrā ziņā jāapskata arī jautājums par impērijām. Šobrīd parādījusies tendence politikā, politoloģijā un it sevišķi ģeopolitikā slavēt un attaisnot impērijas un iztēloties – cik skaisti tautām būt impērijas sastāvā, kā, piemēram, Rossijas Federācijā, Eiropas Savienotajās Valstīs, Indijā, Pakistānā, Afganistānā, Ķīnā un daudzās citās. Klasisks piemērs šobrīd ir Rossija, tāpēc, runājot par to kā par impēriju, man gribētos nocītēt russkiju rakstnieku A.Čehovu pēc viņa brauciena uz Sahalīnu: „Господи, ну как же все иначе, насколько же это нерусская земля и люди здесь нерусские.” Viņš raksta tālāk: „Вот нашел, наконец, хорошего русского мужика. И тот еврей”.

Šodien pastāv divējādas impērijas. Pirmo veidu nosauksim par **Vienas valsts impēriju** jeb angļiski – *Monostate empire*, kur zem vienas valsts jumta dzīvo (pareizāk - velk dzīvību) daudzas Tautas ar savu Zemi. Tādas „mazās” impērijas kā Francija ar Zemēm vai Pavalstīm: Breiža (Bretaņa), Akvitānija, Provansa, Korsika, vai Spānija ar Galisiju, Kataloniju, Astūriju, Kastīliju, Andalūziju, Basku zemi, vai Itālija ar Sardīniju, Ligūriju, Sicīliju, Toskānu, Umbriju, Lombardiju, Veneto un c., vai Apvienotā Karaliste ar Menu, Šetlandi, Kerovu (Kornvelu), Angliju un citas, jau mazākas, impērijiņas. Daudzas no tām cīnās par savu pilnīgu pašnoteikšanos, citas par savu autonomiju, kā, piemēram, bavārieši, korsikāņi, provansieši, katalāņi grib neatkarīgu valsti, baski un tirolieši grib apvienoties vienā pašnoteiktā valstī. Tās ir daudzu dažādu tautu zemes, kuras apvieno impēriskā vara un *latina vulgaris* vai

ģermāņu valoda. Piemēram, Francijā vēl 19.gs. 40% cilvēku nerunāja franciski. Itāliju, tāpat arī Spāniju, izveidoja par vienotu valsti - t.s. „kontinentālo impēriju”, pakļaujot ļoti dažādas tautas. Šāda tipa impērijās tautām nav savas valsts, bet ir iedalīta kāda departamenta jeb apgabala tipa administratīva vienība, dažkārt tauta pat speciāli ir sadalīta pa vairākām administratīvām vienībām. Francijas Republika savas aizjūras kolonijas nosauca par aizjūras departamentiem – „skaisti” un viltīgi. Tautām šajos departamentos vai citādi nosauktās teritorijās, protams, nav suverenitātes – visi iedzīvotāji ir pavalstnieki. Otro impērijas tipu nosauksim par **Daudzvalstu** impēriju jeb angļiski –*Polystate-empire*. Tā sastāv no vienas vai vairākām valstīm metropolēm (kā ESV jeb EF gadījumā AK, Vācija, Francija) un dažādas pakāpes fiktīvām valstīm jeb pavalstīm, kuras angļi sauc par klienta valstīm - *client state*: par satelītvalsti, asociatīvo valsti, ”leļļu valsti”, neo-koloniju, protektorātu, vasaļvalsti un politisko vai ekonomisko nodevu valsti (*tributary state*). Definējums ir atkarīgs no imperiālistiskās specifikas - kādai funkcijai kalpo dotā pavalsts. Tautām šajās pavalstīs, departamentos vai citādi nosauktās teritorijās nav suverenitātes – visi iedzīvotāji ir pavalstnieki.

Jebkura tipa Impērijā suverenitātes nesējs ir pati Impērija. Latvija tagad ir demokrātiskās diktatūras veidā (ar vairākuma lēmumu) iekļauta Eiropas Savienotās Valstīs (ESV) jeb tagad tā jau tiek definēta kā Eiropas Federācija, kura ir tipiska daudzvalstu un pavalstu impērija pēc visām tās klasiskām zinātniskām pazīmēm un funkcionēšanas tipa. ESV Impērijas būtību galvenokārt nosaka „LISABONAS LĪGUMS, AR KO GROZA LĪGUMU PAR EIROPAS SAVIENĪBU UN EIROPAS KOPIENAS DIBINĀŠANAS LĪGUMU”. Tuvāk šo dokumentu apskatīsim sadaļā par suverenitāti un augstāko varu Latvijā. Automātiski, līdz ar iekļaušanu impērijas sastāvā, latvieši ir kļuvuši no republikas pilsoņiem par impērijas pavalstniekiem, vislabāk par to liecina pāreja uz identifikācijas verga karti pases vietā. Jums katram tagad ir verga numurs, tas tā - katram gadījumam, lai jūs nepazustu...

Tautas valstis vai Republikas senajā Sindijā (Indijā)?

Par pirmo „republiku” Pasaulē politologi min Senās Sindijas (Indijas) valsti - *Vajji* (cits nosaukums *Vriji*), kura par daudziem gadsimtiem esot apsteigusi antīkās „demokrātiskās republikas” pie Vidusjūras (Grieķiju, Romu). *Vajji* pastāvēja jau pirms 600.g.p.m.ē. (t.i. pirms Budas parādīšanās). Laikā pirms Budas senā Indija bija sadalījusies 16 valstīs jeb pareizāk būtu teikt - Valstīs un Zemēs, kuras viņi sauca par MAHĀJANAPADA, kur *maha* nozīmē – liels (varens), bet *janapada* – zeme ar iedzīvotājiem. Savukārt *jana* ir tautas nosaukums, par kuras rašanos spriest ir grūti, jo mēs nezinām vai tautu sauca valdnieka vārdā (kā to apgalvo daudzi vēsturnieki) vai otrādi – valdnieku sauca tās tautas vārdā, no kuras viņš bija nācis. **Katrā ziņā mūsu pozīcija neatšķiras no indiešu (indiešu), jo mēs tautu un tās zemi uzskatām par vienotu veselumu, kā ģeogrāfiskās ainavas divas sastāvdaļas.** Otrs jautājums – par terminu „republika”. Daudzi politologi, kā tik sadzird vārdu izvēlēts-ievēlēts-pārstāvis, nevis mantots vai „Dieva dots”, tā uzreiz paziņo, ka tā ir demokrātija – *republika!* Tas ir tikai tāpēc, ka viņiem sveša ir tautas valsts un tautvaldība. Viņi vienkārši neatšķir demokrātisku valsti no tautas valsts. Protams, starp demokrātiju

(tulkojumā no grieķu val. - *iedzīvotāju valdību*) un etnokrātiju (tulkojumā no grieķu valodas - tautvaldību) ir daudzas pārejas formas, bet tas nemaina lietas būtību. Tā saucamās „republikas” Sindijā (Indijā) nebija vis pirmās, bet gan pēdējās „republikas”. Tās bija tautvaldības atliekas, jo virsroku sāka ņemt monarhijas ar saviem militārajiem formējumiem, jo bez savas karadraudzes tiem monarhiem bija tikpat varas cik gailim vistu kūtī, t.i., komandēja tikai savas vistas. Iedomājieties – **atņemiet antikonstitucionālai Koalīcijas padomei visas varmācīgās varas struktūras un viņi kļūs par pionieru pulciņu**. Otrs aspekts – **par republiku nevar saukt tautas valsti, bet gan tikai pilsoņu valsti**. Īstenībā Sindijā (Indijā) bija daudzas vērtīgas un nav nemaz tik svešs arī latviešu kultūrai, tikai tur ir daudz uzslāņojumu. Bet ir lietas, kas ir ļoti līdzīgas mums, un saglabājušās līdz mūsdienām. Ne jau visas kādreiz un šodien Sindijā (Indijā) dzīvojošās tautas ir mūsu tālie radnieki - ārieši, bet daudzas Sindostānas (Indostānas) pussalas ziemeļu puses – Sindas (Indas) un Gangas baseina tautas bija āriešu izcelsmes. Tas nozīmē, ka tās mums bija un ir samērā tuvas radniecīgas tautas.

Par baltu tautām Āzijā skatīsim atsevišķā rakstā „Balti Āzijā”, bet šoreiz nedaudz ieskatīsimies to pēdējās „republikās”. Ne tikai **Vajji** valstī bija daudzas tautvaldības iezīmes, mēs tās varam atrast vēl citās Sindijas (Indijas), Pakistānas un Nepālas Zemēs. Viņiem bija Zemes, tieši tāpat kā citur baltiem (arī lati/latgaļi, zemji/zemgaļi, sēļi un kurši bija izveidojuši Zemju konfederācijas). Sindostānas (Indostānas) Zemju konfederācijas teritoriāli pastāvēja līdzās esošām monarhijām, bet pamazām monarhijas burtiski aprija šīs tautu brīvzemes. Jāatzīmē, kā jau augstāk rakstīju, ka tās visas pastāvēja pirms Budisma „uzvarošā” gājiena. **Licchavi** arī bija brīvzeme ar savu dzimtu apvienību, kurā galvenie noteicēji bija Saimju jeb Lielģimeņu vecākie jeb Rādža (*Rājā*). *Radžas nosaukums ar laiku kļuva par goda titulu, par valdnieka un monarha nosaukumu līdzās vēl tādiem nosaukumiem kā rao, ravuta, rana, talukdar. Maharadža-, lielais valdnieks.*” Zīmīgi, ka sievieti šajā amatā sauca **radžna** (*rājnī*), kura nebūt nebija vienkārši radžas sieva, bet gan varēja būt arī Saimes vecākā (vēdu un pirmsvēdu laikā). Katrai Saimei bija sava, sev piederoša dzīvotne un tas bija arī noteicošais faktors (saime + dzīvotne) sabiedrības pārvaldē un dzīves noteikšanā – noteica to, vai saime bija pārstāvēta radžu kopsapulcē. **Licchavi** bija 7707 rādžas, tātad - tikpat saimes. Viņi ikgadējā sanāksmē **ievēlēja vienu valdoni-pārvaldnieku un 9 cilvēku Tautas padomi** (viens no viņiem bija priekšsēdētājs), kuras uzdevums bija palīdzēt ar padomu Zemes pārvaldniekam (tieši tāpat kā baltiem Eiropā, turklāt padoms bija neoficiāli obligāts). Radžas statuss bija līdzīgs baltu tautu Lielģimenes vai pat Dzimtas vecākā statusam. Jāpiezīmē, ka dažām baltu tautām par Saimes vecāko varēja būt tikai vīriešu kārtas pārstāvis, bet ne vienmēr un ne visur, neaizmirsīsim arī baltu amazones (skat. tuvāk rakstu „Krimas (Daures) vēsture šodienā”). Balsstiesības bija vienai Lielģimenei, no tās tika „iznests ārā” viens kopīgs uzstādījums par vienu vai otru lietu. Demokrātijā balsstiesības būtu visiem – veselīem un slimīem, garīgi nabagiem un bagātiem, utt., bet tur viens radža/radžna pauda savas saimes uzskatus, turklāt saimē viņš/viņa nebūt nebija kaut kāds despots. Zemes pārvalde, tātad, sastāvēja no pieminētajiem deviņiem, no saimēm izvīrītiem un

vienprātībā akceptētiem tautas padomes locekļiem, bet izpildvara bija uzticēta 4 galvenajiem funkcionāriem, kurus viņi izvirzīja un apstiprināja savā saietā: nosauksim „Lielais” radža (*Rājā*) - indieši dažkārt lieto **radžuradžā** (*rae-ryan*), kas atšķirībā no saimes radžas bija kā Zemes pārvaldnieks (izpildvaldonis), otrs bija pārvaldnieka vietnieks (*Uparājā*), trešais - kara vadonis (*Senāpati*) un ceturtais - Valsts kasieris (*Bhāṇḍāgārika*). Neatkarīga persona bija Zemes Tiesnesis, bet ja bija pastrādāts kaut kāds smagāks noziegums, tad pastāvēja vēl augstāka - konfederācijas tiesa. Visi tika ievēlēti vai iecelti amatos pēc vienprātības principa, nevis demokrātiskās vairātas balsošanā. Nākošā gadā viņi tika nevis demokrātiski, bet tautiski (vienprātībā) pārvēlēti. Neaizmirsīsim, ka āriešu tautas Indostānas pussalā piederēja tikai pie divām varnām. Pirmā - bramaņu varna, kurā ietilpa priesteri, domātāji, skolmeistari, sludinātāji, kurus varam nosaukt par tautas nookrātiem. Otrā - kšatriju varna: vēlēti valdnieki, pārvaldnieki, cīnītāji-spēkavīri (angļu val.-*warriors*) un karavīri, kurus varam nosaukt par tautas meritokrātiem. Kā ir izpētījis Rolands Černis, tad senajām baltu tautām Austrumeiropā arī vienas balss tiesības bija katrai ģimenei, kurā bija vismaz viens bērns, jo tikai tāda ģimene varēja izprast dzīves problēmas to plašumā un dziļumā, turklāt, ja viņiem nebija savas sētas, tad vispār uzskatīja, ka viņi neko nesaprot no dzīves vajadzībām un balss nepienākas! Tās nepilnās ģimenes bija tās dziesmās apdziedātās „puskokalēcēj” ģimenes vai vienpatņi – viņiem visiem, protams, balss tiesību kopsapulcēs nebija.

Bet atgriezīsimies vēl nedaudz Sindijā (Indijā). Nosauktā Zeme **Vajji** ietilpa deviņu zemju konfederācijā, kuras nosaukums bija **Vajjians** (vai **Virijs**). Interesantākās no tām bija jau pieminētās - **Vajji** (cēlies konfederācijas nosaukums) un **Licchavi**, kā arī **Videhans un Jnatrikas**. Konfederācija atradās šodienas Indijas, Nepālas un Bangladešas pierobežas areālā, katrai no šīm valstīm tagad pieder „gabaliņš” no senās konfederācijas brīvzemēm. Kāpēc tās mūs varētu tik ļoti ieinteresēt? – jā, tieši to tautvaldības modeļa dēļ. Cilvēki šajās zemēs bija ļoti pašnoteikti, neatkarīgi un pašcieņas pilni. Konfederāciju pārvaldīja vēlēta Tautas padome (*gana parishad*), kuras eminentos pārstāvjus sauca par – *gana mukhyas*, padomes darbu vadīja priekšsēdētājs - *ganapramukha*. Pēdējo rietumu vēsturnieki, neizprotot tautvaldības ideju, tulko kā karali, kas bija pilnīgs absurds šajās Zemēs. Kad kaimiņi-monarhi šīs Zemes iekaroja, tad - jā, sāka valdīt karalis (tautvaldība kādreiz valdīja visā āriešu apgabalā (Indijas ziemeļu pusē). Konfederācija, balstoties savā tautvaldībā, bija izaugusi par ļoti ievērojamu un spēcīgu konfederāciju gan kultūras, gan saimnieciskā ziņā. Viņu dzīvotnes „slīka” greznībā, pat Buda esot vairākkārt devies viņus apraudzīt. Kaimiņos esošā karaļvalsts *Magadha* bija autoritāra monarhija, bet tajā bija iekšējas teritorijas, kuras viņi savā laikā bija anektējuši, piemēram, Rajakumara, kurās, neskatoties uz karaļa virsvaru, vēl aizvien valdīja tautvaldība, jo tā bija tik stipri iesēdusies tautā, ka tā, pat zem karaļa tupeles, spēja izdzīvot pēc saviem tautvaldības noteikumiem. Kaut ko līdzīgu mēs varam atrast drūmajā cariskajā Rossijā, kur pat pie asiņainajiem cariem daudzviet bija dažādi tautvaldības elementi izdzīvojuši, tikai komunistiem izdevās visu un pilnīgi iznīcināt.

Valsts Tautvaldības apstākļos – Tautas valsts

Tautas valstis baltiem, un senlatviešiem tai skaitā, pastāvēja jau ilgu laiku pirms piedzima pirmais grieķis un indo-ārietis. Bet pat grieķu antīko laiku Aristotelis valsti definē sekojoši: „Daudzu dzimtu un ciemu apvienību labākas pilnīgākas dzīves sasniegšanai”. Tā, lūk, teica Aristotelis, un jāsaka, ka viņa valsts izpratne jau ir tuvāk valsts izpratnei tautvaldības mācībā. Bet diemžēl šajā Aristoteļa variantā iedzīvotāji arī identificējas ar valsti.

„Tautas valsts” svešvalodā skan – etnokrātiska valsts. Demokrātiskā valstī tauta nav pie varas, tauta ir pie varas tikai etnokrātiskā valstī - tautas valstī. Atgādināšu, ka ar tautu mēs saprotam ģeogrāfiski-bioloģiski-ģenētiski-sociāli-vēsturiski-saimnieciski viendabīgu cilvēku kopību. Tauta nav vienas ķēdes vai „plaukta” kategorija ar iedzīvotājiem vai pilsoņiem, vai kolonistiem, vai bēgļiem, vai lajiem un gojiem (pēdējie ir nedefinēts tautu kopums), tauta, es vēlreiz atkārtuju – ir dzīvs organisms ar miesu, garu, dvēseli un kopīgu egregoru. Jāņem vērā, ka tautas egregors ir Gaismas egregors (*tautas egregors ir enerģētiski-informatīva struktūra-veidojums jeb psiho-enerģētisks oreols, kā psihoenerģētiskā aura ap tautu, kuru ir radījušas tautiešu kopīgās domas, idejas, psihiskā enerģija, pat kopīgie sapņi. Egregoru var radīt arī tāda pamatdoma kā Latvijas valsts pašnoteikšanās atjaunošana, bet tikpat labi svešinieki var graut tautas egregoru un vest tautu uz bezdibeni. Egregors var darboties arī kā monstros. Ar egregoru notiek enerģijas apmaiņa - jūs dodat un saņemt no tā spēku darbībai, pat atklāsmēm*).

Normālā dabiskā situācijā tautām neeksistē un arī nav vajadzīga valstiskās organizācijas forma. Valsts nav panaceja, kaut kāds brīnumlīdzeklis tautas kaitēm un vitalitātes nosargāšanai. Tauta var ļoti labi dzīvot arī bez valstiskā veidojuma, tikai pie nosacījuma, ja viņai to atļauj kādi tuvāki vai tālāki valdoņi, demosi vai sociumi. **Valsti izveido tad, kad tauta ir apdraudēta – kad jāaizsargā dzīvība, brīvība un īpašums. Valsts ir vajadzīga tad, kad ir apdraudēta tautas eksistence, bet tautas iekšējai dzīvei, tiesiskai regulācijai tautas iekšienē valsts nav vajadzīga.** Valsts nav nekāda progresa sasniegumu rezultāts, kā to propagandē pasūtījuma vēsturnieki - vēsturnieki un valsts tiesību zinātnieki-servilanti, tā ir izdzīvošanas, piespiestas nepieciešamības rezultāts, tātad **regresa rezultāts**. Valstisms kā atpestītājs un problēmu risinātājs šobrīd jau sāk līdzināties reliģijai.

Pirms valstīm pastāvēja tautu **Zemju** sistēma - katra tauta dzīvoja savā zemē un bija šīs zemes-ģeogrāfiskās ainavas sastāvdaļa, bet iesākoties svešzemnieku uzbrukumiem (sabiedriskie pilskalni pārvēršas par cietokšņu kalniem, apmetnes sāk nocietināt, pilsētām uzceļ apkārt aizsargmūrus), tautas bija spiestas organizēties valstīs. Valsts, tātad, kā jau teicu, savā būtībā ir varmācības, nevis progresa rezultāts. Pavisam cita situācija ir tad, kad tauta izraujas no impērijas gūsta un realizē savas pašnoteikšanās tiesības un iegūst savu valsti. Šādā situācijā valsts forma jau ir garants tautas eksistencei. Ja valstij visapkārt ir impērijas, tad pati dzīve spiež stiprināt valsti, bet ne jau kā varmācīgu sistēmu pret tautu, bet kā aizsardzības sistēmu pret ārējiem

tīkotājiem–interventiem, kurus nepareizi sauc par investoriem. Visi šie interveni ir politiskie, ekonomiskie, bioloģiskie, medicīniskie agresori, kolonizātori un kultūrtreideri.

Zemju un Valstu Tautvaldība – patiesa pašvaldība

Jau senajām Zemēm bija sava sabiedriskā pārvalde, bet to nevar pielīdzināt mūsdienu represīvai un varmācīgai valsts pārvaldei, tā bija **pašpārvalde** (tikai nejaukt ar mūsdienu mazajām despotijām un patvaldībām, skat. sadaļu „Pašpārvalde tautvaldības apstākļos”), kurā liela loma bija dabiskai gara aristokrātijai – labāko domātāju valdīšanai jeb nookrātijai. Katras pašpārvaldes pamatā kādreiz bija, un arī šodien jābūt – **Sabiedriskajam līgumam, kura pamatā ir Paražu normas, Dabiskās un Ieražu tiesības** (tauta ir vienojusies – nonākusi līdz tām gadsimtiem, pat gadu tūkstošiem ilgā periodā, kā latviešu tauta). Varam arī teikt tā: Sabiedrībā ir jāvalda **tikumībai un paražu tradicionālām normām, nevis svešzemnieku Likumiem**. Tās ir tik dziļi asinīs, ka nav grozāmas „kā kādam ievajagas”. Senatnē svešzemju iekarotājiem vajadzēja gadu simtus, lai tautai atņemtu paražas un tikumību. Kārtējais psiho-triks slēpjas arī manipulācijā ar jēdzienu **pašvaldība**, attiecinot to tikai uz pilsētām un novadiem, bet nerunājot par pašvaldību valsts līmenī. **Tautvaldības apstākļos valsts pārvalde arī ir pašvaldība**, turpretim demokrātijas apstākļos tā ir valsts pārvalde – valsts aparāts pats par sevi, vērtība sevī, nevis izrietoša no tautas. Valstu situācijas gadījumā, ja tauta ir pie varas - tiek izveidota valsts pašpārvalde.

Valsts pašpārvalde. Lai regulētu - noteiktu „rāmjus” savai pašpārvaldei un sadzīvošanai, **tauta sasauc savu Satversmes (kopsanākšanas) sapulci jeb Savedu. Satversmes Sapulcē** tauta pieņem savu **Sabiedrisko līgumu. Šo līgumu, tāpat, sauc par SATVERSMI** (ASV - Neatkarības deklarācija, citās valstīs savādāk), kurā pieņem savas sadzīvošanas normas, apstiprina savu **Sabiedrisko iekārtu** - nosaka sabiedrisko attiecību saturu un mēru, kurš izsakāms normās, nosaka attiecību „funkcionēšanas režīmu”, pienākumu un tiesību sistēmu, paziņo citām valstīm par savas eksistenci un sadarbības pamatiem (skat. iepriekšējo - I. sadaļu „Tautisms - jaunā sabiedriskā iekārta”). Tautas Satversmes Sapulcei (TSS) nav nekādas līdzības ar demokrātiski iebalsoto parlamentu. TSS nav demokrātiskā pārstāvniecība, bet tautas sūtniecība. *Piemēram, Latvija ir latviešu zeme, kurā latvieši ir izveidojuši savu valsti un kurā suverēnā augstākā vara pieder tautai (Satversme). Tauta savu pašpārvaldi realizē ar dažāda līmeņa Tautas Sapulču palīdzību, bet izpildvaru realizē ar dažāda līmeņa tautvaldības izpildu institūciju-pašvaldību palīdzību.* (skat. sadaļā „Pašpārvalde tautvaldības apstākļos”). Latviešu starp-tautiskās dzīves pamatā ir ļaunā paradigmas – sadzīvot ar citām tautām kā līdzīgs līdzīgos (skat. sadaļu „Ārlietu jaunā paradigma tautvaldības apstākļos”). Latviešiem šajā vēsturiskajā situācijā sava valsts ir nepieciešama, jo tikai tādejādi mēs varam **nosargāt savas tautas dzīvību, savas tautas īpašumu, savas tautas drošību.**

Vai var nozagt Valsti - izklausās no Bredberija fantastu sērijas vai Pasakas, bet tomēr... tieši nozagta ir tautsaimniecība un tautas īpašums, nozagta ir valsts pārvaldība kā pašpārvaldība, tā ir aizstāta ar svešzemju administrāciju. Mums nav sava tautas radīta valsts aparāta, bet ir Briseles un Vašingtonas apstiprināta administrācija. Mums ir nozagta tautsaimniecības plānošana, nozagti valsts pašpārvaldes instrumenti, nav kārtībnieku, bet ir sveša policija, nav tautas kontroles, bet ir valsts kontrole (pati sevi it kā kontrolē), nav starp-tnautisku sakaru, bet ir tikai starp-valstu sakari. Mums nav savu veikalu, bet ir koloniālo preču tirgotavas, pie mums marketings kalpo nederīgu preču „iesmērēšanai”, nevis jaunu un kvalitatīvu popularizēšanai, skolas neaudzina personības, bet ir vergu kalves. Mēs būtu priecīgi, ja mums būtu tikai e-pasts, bet mums ir E-vielu saindēti produkti, mums ir ievazāta „lielveikala ratiņu kultūra”, ņemot visu šo vērā – mums ir nepieciešams atgūt savu valsti – tas ir mūsu virsuzdevums.

PS. Autors ir neatkarīgs zinātnieks un pētnieks un pauž savu zinātnisko viedokli akadēmiskās brīvības ietvaros, un dotie priekšlikumi ir domāti kā akadēmiskas diskusijas pienesums Latvijas un citu Pasaules valstu zinātniekiem un pētniekiem.

Publicēts žurnālā „Zintnieks” , 2015, # 433-435.